

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

Na Dnuaji, 10. maja 1887.

Specijalna debata o državnem proračunu se nadaljuje. Razgovor o etatu ministerstva za deželno brambo bil je kmalu pri kraji in ni imel nobenih zanimivih momentov. Češki poslanec dr. Vašaty je zopet se potezal za puško repetirko svojega zemljaka Krnke, toda zbornica, ki pač ni kompetentna soditi o takem eminentno stvarnem vprašanji, ni marala udati se njegovim ugovorom.

Ta oddelek državnega proračuna se reši, in sedaj pride na vrsto naučni budget, prava „pièce de résistance“ našega proračuna. Vzdigne se kot prvi govornik levičarjev glasoviti dr. Weitlof. Toda ni imel srečnega dneva. S prva je na dolgo in široko razpravljaj vse dozdevne „krivice“, katere se baje gode nemškemu življu na Češkem. Klakêrji nemškega kluba so sicer vzgledno šolani, in pri najbolj neznamenitih vsakdanjostih zaženo svoj buranski krik, — toda dolgočasnost govornikova jih je vender vidno utrudila. Še le tedaj, ko je Weitlof svoj največji možnar bil sprožil, — privlekel je namreč nekoliko posnetkov iz Trdidinovi „Gorjanskih bajk“, priobčenih v „Ljubljanskem Zvonu“, koje mu je bil poslal jeden izmej znanih njegovih Ljubljanskih prijateljev, — oživeli so se pristaši „der schärfen Tonart“. Najprej je vrhovni poveljnik nemškega „Schulvereina“ svojo neskončno zaničevanje razodel „Ljubljanskemu Zvonu“ in njegovemu uredniku. Z vzvišenega svojega stališča nazival je „Ljubljanski Zvon“ ein sogenanntes literarisches Buch“ ter oblastno pristavil: „Ne morem namreč tudi nekih slovenskih proizvodov imenovati drugače nego slovstvene, dasi se krivica dela slovstvu prištevajoč mu take izrodke.“ Čisto naravno, da je vsa garda Weitlofove frenetično odobravalta ta izraz Weitlofove oholosti. Tudi odlomek Jurčičevega „Tugomera“ pritalir je v razgovor jadikujoč, da se s takimi spisi, objavljenimi celo po slovenskih šolskih berilih mladina napolni z divjim sovraštvom proti vsemu, kar po nemščini diši. Ves ta napad na slovenske profesorje spominjal nas je nekako na one prekanjene lopove, kateri skušajo o priliki, ko jih pode in love vender

še s tem pete odnesti in uiti preteči kazni, da na vse grlo kriče: „Držite tatu, držite ga!“ Saj se poznamo! Za to ker je nekoliko nemških gospodov na Ljubljanskih zavodih, ki so tako črni, da jih celo milo nemškega „Schulvereina“ ne očisti več raznih peg in marog, posadila sta se dva nedolžna slovenska profesorja na obtožno klop, češ, na ta način bodemo najložji rešili svoje ljudi!

Po Weitlofovem govoru segel je naučni minister v debato. Radovednost bila je tem večja, ker v obče ni navada, da se minister oglasi takoj pričetkom debate. Vsakdo je čutil, da je naučni minister dolžan svoji poziciji v kabinetu, označiti svoje stališče nasproti vodilnim načelom vladne politike in parlamentarni večini. Istina je, da je polemizoval proti Weitlofu, dobro ožigosal gorostasni izraz Knotzov in zavračal tudi „državnika“ levice, pl. Plenerja. Izjava njegova bila je pač nekako prisiljena, poznalo se je gospodu ministru, kako težko se loči od prijateljev na levi. Na konci svojega govora prosi zbornico, da se dovoli in v proračun postavi kredit za mesto družega sekcijskega načelnika, kojega je bil o svojem času izbrisal budgetni odsek.

Sedaj pride k besedi prof. Šuklje. Razdelil je svoj govor v stvaren, učno upravo zadevajoč in političen del. Pohvalno omenja naporov učne uprave, da skrbi za zboljšanje položaja suplentov ter kaže na silni nedostatek, da je na sami Ljubljanski gimnaziji 13 kvalifikovanih suplentov, odobrava, da se razpisujejo mesta srednješolskih učiteljev, ki poslujejo kakor okrajni nadzorniki, ter se ta mesta provizorično zasedajo, — ravno tako so mora pritrjevati s strokovnega stališča, da se je lokacija odpravila in določilo deseto leto za ustop v srednjo šolo. Pobijati se pa mora povišanje učnine, to se ne da zagovarjati ne s fiskaličnega, ne s stališča učne politike. Učnina v tej visokosti je prava prohibitivna carina na duševni razvitek in to, kar se hoče ž njo doseči, namreč otežiti ustop v srednja učilišča ter mladino siliti, da v večjem številu pristopa strokovnim šolam, doseglo se bode le na kvar stvari. Nenadarjenim otrokom imovitih starišev se srednje šole ne bodo zaprle, pač pa nadarjeni ubožni mladini. — Kvarni nasledki te uredbe čutijo se pa

bolj kakor drugod, v južnih deželah, kjer strokovnih šol ni.

Sicer pa za slovenske kraje ne velja to, kar morda za druge, pri nas ni inteligentnega proletarijata, marveč imamo pomanjkanje razumništva iz srednjih in visokih šol. Govornik dalje zametava uredbo, da bi se na gimnazijah napravil 9. razred. To bi bilo posebno kvarno za kmetsko ljudstvo, iz katerega mladeniči v poznejših letih prihajajo na srednjo šolo, kakor iz mest. Ako se hoče skrócić ustopenje, naj se strožje postopa pri izpitih in naj se na srednjih učiliščih dvostopnost odpravi, ker ni utemeljeno, da se marsikatere tvarine dvakrat iz početka poučujejo. Preidoch na politični del pobija težnje naših nemških in italijanskih sosedov, da se usiljuje nemščina oziroma italijanščina v ljudsko šolo, kjer zanjo ni mesta. Prijaznost slovenskega ljudstva za nemški jezik dokazuje najočitneje to, da sami zahtevamo, da se slovenska mladina v srednji šoli temeljito v govoru in pismu priuči nemščini. Weitlofa in Aussererja, ki sta trdila, da slovensko prosto ljudstvo ne umeje pismenega jezika, pobija najsrečnejše kazoč na nemško lastno nagoto, kolika razlika se nahaja v Nemcih mej dijalektom in pismenim jezikom, omenjajoč, da Weitlof in Ausserer bodeta sama majala z glavo, če se bodeta skušala razgovarjati s pristnimi Kočevci, kakor se to godi v Novem mestu, kjer sodišče in porotniki sem ter tja Kočevca ne umejo.

Od učne uprave zahteva govornik, da pride od obljub na dejanje, temveč ker ima poročilo, da so uspehi z slovenskimi spodnjimi gimnazijami povoljni, pobija napade na „Ljublj. Zvon“, sklicevaje se na sodbo priznane avtoritete prof. Jagiča ter odločno zahteva odstranjenje znanih profesorjev — razgrajaveč na Kranjskem, kateri so krivi razburjenosti mej dijaštvom. Ostro obsoja „duševno posilovanje“, kakor ono z nalogo „Lasst uns Deutsche sein etc.“ in destruktivne posledice S.-jevih pesni, katere je deželni šolski svet, — prečita ukaz — izključil iz vseh knjižnic. Slednjič obžaluje uredbo ministra, da bi bila snujoča se obrtna šola v Trstu izključno italijanska. Pravično uravnanje te šole je mej prvimi pogoji dobrih razmer mej vlado in južnimi Slovani. Konečno s težkim srcem in ne da bi

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski.)

Trinajsto poglavje.

(Dalje.)

Mabel je bila še zmeraj utopljena v mučne misli, ko jo je prebudil glas tik nje stoječega Dudleya ter jej tiho pa sočutno rekel: „Tudi meni je žal!“

„Kaj vam je žal?“ vprašala je Mabel zmočena.

„Da ste bili toli razdraženi in užaljeni. Vsakakor je to bilo kaj krivično — o tem ni vprašanja, kdo bi pač moral biti gospodinja v hiši.“

„O, to pa zares ni bilo,“ rekla je Mabel, „ne imejte me, prosim, za toli otročjo,“ in nje oči so zopet sledile gospe Percivalovi; „a ona je mnogo starša od mene in vrhu tega prišla je peš; mimo tega,“ pristavila je, „pa sem jaz doma.“

„Prav res,“ rekel je Dudley; nato je sledil hipen premolk, kajti Ludviko obsoditi, to bilo bi Mabeli težko ugajalo; in zdelo se mu je skoro ne-

mogoče, stvar na dobro stran obrniti. Vender jo je Dudley kmalu tako zasukal, da jo je od druge strani razkazoval „Nedvoumno kaj nevišak način, odtegniti se nevarnosti,“ pristavil je ves zamišljen, „neka zvižaja, katere se bi vi, gospica Mabel, gotovo ne bili poslužili. Ko pa dvoumim o izbranem sredstvu, moram vam nehoté častitati, da ste se nevarnosti rešili.“

„Ali vam je to rešenje iz nevarnosti?“ vprašala je Mabel, pogledavši ga z nekakim začudenjem. „Ta pohod zdi se mi kaj nezaslužena in tudi nepričakovana čast.“

„Vam je bil nepričakovan,“ rekel je Dudley s pomenljivim smehljanjem in le njemu lastnim zmanjanjem z ramami; „jaz pa sem prepričan, da ste vi preveč vreden novinec, da bi vas prezrli. Tresel sem se za vas, odkar sem bil opazil, da ste nase vlekli pozornost gospoda, katerega gospa Leroyeva očaj Noa kliče. Ta je minister za vse podrobnosti, s katerimi se podčastniki nabirajo. Nesumno vas je priporočil nadpoveljniku, ki najbrže se poznal ni pomožnih čet, katere bi mu vi lahko izročili.“

„Jaz!“

„Da, vi gotovo; ali ne razpolagate prav po svojej volji o času, uplivu in denarji?“

Mabel se je zavzela in nje obličje se je zasenčilo. „Jaz sama tedaj nisem bila, ki bi jo zanimala,“ mislila si je, „ampak le stan mojega očeta in velikost njegove mošnje.“

„Da, gotovo da,“ nadaljeval je Dudley s samoljubnim glasom, „čutim se rešenega raznih mučnih mislij, katere mi je te gospe listek izbudil. Gledal sem vas že v priprosti obleki učiteljice v najdenišnici, kako ste s prsti jedne roke nemirne učence po glavah tolkli, kazavec druge roke pa preté kvišku držali, klicajoč: „Posluh!“

Mabel se je zasmijala.

„Ali z dolgim črnim predpasnikom iz bombaža in z velikanskimi škarjami v roki stali bi kot pomožna ravnateljica v znanostni krojaški akademiji za odgojo pomoči potrebnih šivilj, ali pa s peresom za ušesom in z velikansko knjigo dohodkov in stroškov pod pazduho in z nagubančenim čelom kot odgovoren blagajnik vrstili bi se mej družnike, ki priseljevanje tujih beračev pospešujejo.“

Mabel se je kar močno smjala tej smešni in glede na okus kaj zoperni podobi, katero jej je naslikal.

(Dalje prih.)

ga veselilo govornik predlaga, da se zopet postavi v proračun zahtevani znesek za 2. sekcijnega načelnika.

Govornik je dosegel velik uspeh, čestitalo se mu je od vseh strani in reči smemo, da je bil govor Slovincem na čast. —

Da je poslanca Šukljeja zadela neprijetna naloga staviti omenjeni predlog, bilo je **dogovorjeno od cele desnice** in utemeljeno formalno, neizogibno zato, ker je bil on prvi pro-govornik.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. maja.

Drugi teden bode v **državnem zboru** konec budgetne debate. Zbornica bode imela po dve seji vsak dan. Moravski poslanec Maton namerava pri poglavju „Velike šole“ predlagati, da se nemška tehnika v Brnu preustroji v veliko kmetijsko in gozdarsko šolo.

Kakor **ogerski** oficijozni pišejo, bode Tisza odgovoril na interpelacijo Helfy-jevo, da se Avstrija, Nemčija in Rusija ne bodo udeležile Pariške razstave, ker jo zmatrajo kot proslavljenje stoletnice velike revolucije.

Vnanje države.

Ko se vrnejo **bolgarski** regenti in pravosodni minister Stojlov v Sofijo, bode se sklicala veliko sebranje, da podaljša regentstvu pooblastila. — Regenta Mutkurov in Stambulov sta sedaj v Siliistriji. — Koncem maja po pravoslavnem koledarju poteče bolgarskemu malemu sebranju volilna doba. Vlada bode kmalu potem razpisala nove volitve. Kakor se „Moskovskim Vjedomostim“ poroča iz Burešta, regentstvo ne zaupa topniškimi polki v Trnovem. Mantov odpotuje v Nemčijo. Imetje v Ruščuku usmrtenih je vlada konfiskovala. Kresteva, očeta v Siliistriji usmrtenega kapitana, obsodili se, da mora plačati troške premeščenja vojakov iz Ruščuka v Siliistrijo, ki je bilo potrebno zaradi ustaje v Siliistriji.

Srbski ministerski predsednik Garašanin bode nekda odpotoval v Italijo, da se odpočije in okrepi, kajti poslednji čas je nekda precej bolehen. To kaže, da je njegov ministerski stol vsekako omajan, kajti ministri radi bolehajo, kadar mislijo odstopiti.

Rumunija in **Srbija** sta se, kakor poročajo „Times“ skupno pritožili v Peterburgu, da ruska zastopnika Hitrovo in Perzijani preveč pdirata protidinastično opozicijo v obeh državah. Nameravali sta nekda svojo pritožbo izreči z ostrimi besedami, pa ju je Avstrija pregovorila, da sta se kolikor se da mehkih izrazov poslužili. Ta vest angleškega lista ni prav verojetna.

Ko je bil **rumunski** kralj prišel v Jassy k blagoslovljenju metropolitanske cerkve, bili so razni izgredi. Ko se je pomikal sprevod po mestnih ulicah, navstalo je veliko žvižganje in kričanje. Več razsajalcev so zaprli. V Jassy ji se je jasno videlo, da kralj Karol, ki je Nemeč, ni nič posebno priljubljen pri narodu.

„Novoje Vremja“ piše o **turškej** dvoumnej politiki, da bi v Carigradu morali vedeti, da bode taka politika uničila vsa jamstva, katero daje Turčiji Berlinski dogovor. Rusija bode prisiljena, kaj odločnega storiti, da uniči škodljivi upliv in spletke zapadnih vlad na Balkanu. Če Turčija tega ne razume, bode njej največ škodovalo.

Francoski zbornici se je predložil zakon o reorganizaciji vojske. Po tem zakonu se bode vsako leto nabralo 192.000 vojaških novincev. Prezenčni stan vojske bode štel kakih 600.000 mož. Francoska vojska bode tedaj močnejša nego nemška.

Nemška vlada hoče v Alzaciji in Loreni popolnem preustrojiti šolstvo in iz njega izriniti francoske elemente. Ponzijonatom se je naznanilo, da smejo rabiti le take francoske knjige, ki so tiskane v Nemčiji.

Razni **angleški** listi dan na dan črnijo irske poslance, posebno se v tem odlikujejo „Times“. Namen tem napadom je očividni. Mej angleškim narodom so se poslednji čas precej pomnožile simpatije za Irsko in pri prihodnjih volitvah utegnili bi privrženci irske avtonomije dobiti večino. Časopisi, kateri so nasprotni Ircem, pa črnijo irski narod, zlasti njih poslance, da bi tako pri angleškem narodu jih pripravili ob simpatije. „Pall Mall Gazette“ poroča, da vlada dala v Nillbanškej jetnišnici 60 sob lepo urediti, in sodi se, da so odločene za irske člane spodnje zbornice.

„Pol. Corr.“ se piše iz Peterburga, da obravnave **afganske** komisije še neso tako daleč dospete, da bi bilo pričakovati, da se kmalu doseže sporazumjenje, kakor se tudi še sklepati ne more, da bi se obravnave pretrgale. Angleški odposlanci so prve dni le pohajali in sami vsprejemali oficijalne osebe, z meritornim delom se neso dosti pečali. Še le 4. t. m. je bilo resno posvetovanje. Sicer je pa več upanja, da se doseže sporazumjenje, kakor se od marsikake strani zatrjuje, če tudi vojaški krogi na obeh straneh ovirajo delo diplomacije. Nadejati se je, da se bode stvar mirno rešila.

Anglija želi z Rusijo se prej sporazumeti, nego nastanejo kake večje zmešnjave v Afganistanu, Rusija pa hoče porabiti to stvar, da prisili Angleže, da bodo jej prijenjali v bolgarskih zadevah. Nekateri ruski krogi se nadejajo, da se bodo v kratkem stvari v Afganistanu Rusiji ugodno zasukale in tedaj žele, da se še odlašajo definitivno sporazumjenje z Angleži. S tem poročilom se ujema dopis „Nordov“ iz Peterburga. Dopisnik meni, da se bode mej Rusi in Angleži kmalu dosegle sporazumjenje o afganskem in bolgarskem vprašanju. Sedaj ima Anglija v rokah ključ bolgarskega, Rusija pa ključ afganskega vprašanja. Anglija bode Rusom prijenjala v Bolgariji, Rusija pa Angležem v Afganistanu in obe državi se bode ta približali druga drugi. Rešenje obeh vprašanj, bolgarskega in afganskega je tedaj bližje, nego se navadno misli. Afganske komisiji je Rusija pridružila še jednega generala. Angleški odposlanci opustili so svoje potovanje v Moskvo. Danes ima komisija sejo.

Kakor se poroča iz Carigrada, se obravnave mej Turčijo in Anglijo zaradi **egiptskega** vprašanja gladko vrše. Turki se nadejajo, da se bodo kmalu sporazumeli z Angleži, kdaj da angleški vojaki ostavijo Egipet. Pa tudi o tem se bode ta Anglija in Turčija kmalu sporazumeli, če smejo Angleži zopet zasesti Egipet, ko bi nastali nemiri ali ko bi Egipet ne spolnoval svojih dolžnostij.

Dopisi.

Iz Krško Sevniske okolice ob Savi 8. maja. (Zborovanje „Sevniško-Brežkega učiteljskega društva“ in „Pedagogičkega društva“ v Sevnici v dan 5. maja t. l.) (Konec.) Zdej se podamo k skupnemu obedu, ki smo ga imeli v gostilni „pri kroni“. Omeniti mi je pri tej priliki napitnice vrlga nadučitelja Rajhenburškega, ki je poudarjal vzajemnost slovenskih učiteljev tostran in onostran Save.

Po končanem obedu jame prvokrat v tuji sosadni Štajerski zborovati v gostilnici „Pedagogičsko društvo.“

Predsednik društvu gosp. Fr. Gabršek otvori točno ob 2. uri popoldne zborovanje v prisotnosti vladnega zastopnika. Navzočni so bili vsi tisti, kakor pri dopoldanskem shodu. Vsem pričujočim gg. učiteljem, gospicam učiteljicam in častitim gostom zakliče: „Dobro došli!“

Na to društveni tajnik gosp. Ravnikar prečita zadnjega zborovanja zapisnik, koji se odobri brez opazk.

Naslednjo točko „Učitelj kot meteorolog“, govoril je jako mikavno g. vodja Lapajne s Krškega. Učiteljem je polagal na srce, naj bi se ob prostom času bavili s tem predmetom, ker je jako zanimiv in nič ne stane. Herschelovega vremenskega „ključa“ ni posebno priporočal. (Vender je še vedno zadosta zanesljiv. Opazka poročevalca.) Ta ključ, s katerim vreme za celo leto popred vsakdo lahko zve, ako le ve, kdaj se luna spremeni, to je: ob kateri uri nastopi prvi krajec, šip, zadnji krajec in mlaj, je napravil učeni in slavni zvezdogled J. W. Herschel in Dunajska kmetijska družba ga je že leta 1839. spoznala za najbolj zanesljivega. Poslovenil in priobčil ga je v koledarji družbe sv. Mohora župnik g. B. L.

Gosp. govornik je navel več kmetijskih opazovanj, ki se tičejo vremena (vmes upletal dovtipne opazke iz navadnega življenja priprostega naroda). Potem preide do znanstvenega vremenskega opazovanja. Omenja za to Dunajski osredni meteorološki zavod in meteorološke postaje v provincijah. Kdor plača 5 gld. na mesec, lahko dobi dnevna brzojavna vremenska poročila z Dunaja. Tudi je raztolmačil onim učiteljem, ki bi morda utegnili pečati se s tem, kam naj pišejo in kako naj store. Slednjič še prav dobro opiše obnebje na Dolenjskem.

Temu poročilu sledi jako izborno in marljivo sestavljeni referat gosp. nadučitelja Fr. Gabršek-a: „O naših učiteljskih društvih.“ Najprej g. poročevalec omenja velike važnosti učiteljskih društev, ter dokazuje z zgodovinskega stališča, koliko so jednaka društva koristila domačemu šolstvu sploh in v obče. Obžalovati je le, da zadnje čase ta prekoristna društva za razvoj slovenskega šolstva delujejo vse premalo. Naudihnila jih je nekaka zaspasnost in mlačnost. Konečno priporoča, da bi bilo umestno in zelo koristno, ako bi vsa učiteljska društva stopila v nekako zavezo. Po končanem govoru se prične živahna debata; udeležili so se je gg: Bezljaj, Lapajne, Lunder, Ravnikar in na to še gosp. referent sam ter razklada, kako o on sploh misli. Sklepalo se o tej stvari ni nič, temveč se je odložila vsa zadeva do prihodnjega občnega letnega zbora. Takrat se o tej važni zadevi

pogovorimo natančneje. Gosp. Gabršek je pa zadel pravo struno in kličemo mu vsi: „Le v tem zmislu naprej!“ — Važnih posameznih nasvetov ni bilo. Samo to se je sklenilo, da čas in dan občnega zborovanja določi društveni odbor.

Gospod predsednik se na to lepo zahvali poročevalcem in vsem udeležencem, ter zaključi sejo s trikratnim „slava in živio-klicem“ na presvetlega cesarja.

Nam vsem, ki smo se udeležili teh učiteljskih zborovanj na sosednih tleh štajerskih mej bratskimi tovariši, ostane 5. majnik t. l. v dolgem in prijetnem spominu. Dal Bog, da bi se zopet kaj kmalu snidli v bratovsko razgovarjanje na pr. kje tam doli na Kranjskem. —r.

Iz postojnskega okraja 8. maja. Pogozdovna komisija sešla se je, kakor je bilo v „Slovenskem Narodu“ čitati, dne 3. maja ob 8. uri zjutraj v Ilirski Bistrici.

Na kolodvoru v Trnovem bili so zbrani gospodje župani in odborniki dotičnih občin, kateri so kaj uljudno pozdravili došlo komisijo, v prvi vrsti seveda gospoda deželnega glavarja grofa Thurna, načelnika imenovani komisiji. Komisija se je takoj odpravila ter šla z občinskimi zastopniki za svojim poslom.

Občina Trnovo dala je „Stražico“, 721 m. visok, popolnem goli hrib pred 6 leti zasaditi. Ko se je delo pričelo, trdili so tamošnji občani sploh, da bode vse zaman, ker silna burja in pa pomankanje zemlje ne dopuščata, da bi se kdaj zarastlo. Vse te trditve pa g. deželnega gozdnega nadzornika neso plašile in pokazal je s svojo veliko, večletno skušnjo, da trud in dobra volja vse premagata. Kjer je pred šestimi leti bila golava in puščava, že sedaj stoji na tisoče krasnih borovcev, kateri spodbujajo skrbljive občinske zastopnike in druge posestnike, da prosijo še za daljnje pogozdovanje. In res, inteligentni občinski zastopniki iz Bistrice in Trnovega, njim na čelu spoštovani g. Ličan, so se odločili, da dajo še mnogo oral golih pašnikov pogozditi, za kar jim bodo potomci gotovo hvaležni. O poludne odpeljala se je komisija v Šent Peter, kjer se je bilo zbralo tudi mnogo občinskih zastopnikov. Tudi mej temi nahaja se mnogo prijateljev pogozdovanja, kar svedoči „Osojnica“ nad železnico. Posebno lepo zarastel je pa tik južne železnice ležeči del, ki je last občine Kal. Ta del zasadil se je bil pred 8 leti in je sedaj tako zarastel, da ga bodo po novem letu že deloma trebili. Ker je sedaj sam bor, posadili se bodo na spomlad mecesni in smerke vmes, kar Kalanje tudi žele. Obravnave so tudi tukaj pokazale, da dotični posestniki neso načeloma proti pogozdovanju Krasa, le žal, da imajo malo in deloma slabe pašnike ter da preveč pogrešajo onega dela, ki je pogozdovanju odločen.

4. maja v jutro prišla je komisija v Gorenje Ležeče ter pregledala sadeže Gorenjih in Dolenjih Vrem, ki so v resnici uzorni; tako krasnih mecesnov, jelk in borovcev se pač kmalu ne vidi. Dotični posestniki, v prvi vrsti g. Novak zaslužijo vsestransko pripoznanje in pohvalo za njih trud in marljivost. Komisija bila je presenečena, videč poleg divje golave krasno zarastlo reber „Sadež“ in „Porda“, kjer štrle po 4 in več metrov visoki mecesni kvišku in so s svojo prijazno zelenjavo, kaj prijetna paša za oko. Pridnim in skrbljivim očetom bodo njih otroci in pozni potomci pač hvaležni, ker jim bodo pripravili zaklade v podobi gozdov, katerih sedaj kaj britko pogrešajo. Želeti bi bilo, da vlada take marljive pogozdovalec vsestransko podpira in s tem spodbuja druge, še zaspane kraške kmetovalce. Občini Famle in Goriče imata tudi lep del novih nasadov, a kljub temu želita, da se jima še pogozdi nekaj pašnikov čez leto.

Komisija dospela je čez Gabrk pozno popoldne v Senožeče, kjer jo je pričakoval občinski zastop na čelu mu vneti sadjar ter marljivi izgojevalec gozdnih sadik g. župan Demšar. Senožečci so željo izrazili ter prosili, da se jim prihodnje leto nekaj hektarov pogozdi. Pri tej priliki šla je večina komisije pogledat slovečo Senožeško pivovarno, kjer sta gospode uljudno vsprejela gg. pivovar in knjigovodja ter jim vse priprave razkazovala. Na posled se je pokusilo tudi domače pivo, katero je izzvalo vsestransko pohvalo.

Na večer odpeljala se je komisija iz Senožeč, ter se je za malo časa ustavila v Razdrtem pri g. H. Kavčiči, članu te komisije, ter pozno dospela je v Vipavo.

5. maja zjutraj pregledali so se veliki sadeži

nad Vipavo in Vrhopoljem, po katerih sadike čudovito lepo rastejo in to kljub silni burji ter neznosni vročini. Ta uspeh je seveda zavisen od pravnega sajenja, ki pa zahteva mnogo truda in potrpežljivosti.

Vračajočo se komisijo povabil je g. deželni poslanec Lavrenčič na kozarec dobrega Vrhopoljskega vina, pri kateri priliki so pa udje komisije potrebna pojasnila in želje poizv. dovali od dotičnih občinskih zastopov. Kmalu po obedu odpeljala se je komisija, — iz Vipave v Šentvid, kjer je pregledala sadež za Starim gradom. Ta sadež ni tako lep, kakor bi bilo želeti, čemur je pa glavni vzrok silno huda burja, ki tukaj razsaja. Letos se ta del ni mogel posaditi, ker ni bilo potrebnih sadik niti časa, letos ali pa na pomlad bode se tudi ta del zasadil. Po dovršeni obravnavi, povabil je g. župan Vrtovec komisijo v svojo prijazno hišo na kupico poštenega vipavca.

Drugi dan, to je dne 6. maja, bil je zjutraj obhod pogozdovanih delov pri Postojini, to so Ostri-vrh in pa Sovič. Tudi tukaj se je komisija prepričala, da občina Postojina jako podpira blagi namen, kajti mimo drugih dala je ona največ in prav dobrih pašnikov, da so se, deloma že pogozdili, ali pa da se v kratkem še bodo, kar bode Postojini v veliko korist, v posebno zadoščenje pa sedanjemu občinskemu zastopu, ki se pod vodstvom g. župana Vičiča, mnogo trudi za Postojine olepšanje in koristi.

V obče se mora pripoznati, da je pogozdovanje Krasa v poslednjih osmih letih kaj dobro napredovalo, nadejati se je, da bodo uspehi v bodoče še večji. Pogozdovalna komisija obstoji iz članov, katerim je do tega, vzajemno delati za občni blagor, ter po mogočnosti tako ravnati in pogozdovanje izvrševati, da dotične občine, oziroma posestniki ne bodo škode trpeli, pač pa imeli kolikor mogoče koristi. Naloga ta je sicer težavna, ali z dobro voljo in potrpežljivostjo se da vse doseči. Tega se lahko osvedoči vsak, kdor si ogleda gori našete sadeže. Pogozdovanja bode za nas izredna blaginja, kajti prostori, to je pašniki, kateri nemajo sedaj skoro nobene vrednosti, bodo v kratkem veliki zakladi.

Komisija za pogozdovanje Krasa se sme tem večjega uspeha nadejati, ker jej je predsednik g. deželni glavar grof Thurn in ker mej svoje člane šteje veščaka, mnogozaslužnega g. deželnega gozdnega nadzornika Golla, ki bode gotovo še mnogo dobrega nasvetoval in izvršil.

Požar v Kamniški praharni.

Nepoznat in grozen strah je zavzel danes naše mesto. Ob 1/4 11. dopoldne se je vnel v c. kr. praharni magacin, v katerem je spravljen soliter in žveplo. Ta magacin je velika, štirioglasta zidana stavba, kjer je shranjena po več sto meterskih centov solitra in danes blizu 500 sodov (po 6—7 centov) žvepla. Solitar se v velikih kotlih rafinuje. Jeden tak kotel je bil nekaj poškodovan. Kotlar segreje zvonaj magacina svoje železo, da bi kotel zalotal. To se je zgodilo že večkrat brez vsake nesreče. Ko pa danes kotlar gre skozi magacin, mu po nesreči izpodrsne in razbeljeno železo pade na tla, ki so pa vsa s solitrovim prahom osmetena. Ta prah se vname in v tem trenutku je v celem tem prostoru bilo vse v ognju. Prazni sodi solitrovi so drug za drugim eksplodirali in les jame goreti, črni, nesrečo obetajoči oblaki se vzdigujejo po mirnem zraku proti nebu. Ko se je po mestu poizvedelo kaj gori, se je polotil prebivalcev opravičeni strah, da se vname tudi žveplo. Vse ceste so se napolnile z bežečimi, matere so nosile otroke v naročji iz mesta, kdor je dobil voz, se je odpeljal proti Mengšu ali Domžalam. Ob 11. uri je bilo mesto že prazno, doma so ostali le še moški, ali pripravljeni, če sila večja postane, da zbeže. Mej tem sta fabriška in Kamniška požarna bramba napeli vse svoje moči, da bi se ogenj lokalizoval. Sode s žveplom in solitrom so delavci iz sosednjih prostorov spravili na prosto in ko je bilo to storjeno, so podrli streho nad gorečim magacinom in s tem je bila nevarnost odstranjena. Ob polu dvanajsti uri je došla na pozorišče požarna bramba Domžalska, popoldne ob 2. uri pa tudi Ljubljanska, pred parnim strojem sta bila uprežena dva para vojaških konj. Kmalu za njo sta se pripeljala gospoda deželni predsednik in deželni glavar; na vojaških vozeh so se pripeljavali vojaki na pomoč.

Ob tretji uri, ko to pišem je nevarnost pri

kraji, in ubežni meščani se vračajo domov. Sreča za Kamnik je bila, da ni bilo nobenega vetra in da se je eksplozija vršila po dnevi, ko so bili vsi fabriški delavci na mestu.

Vrata, ki peljejo v drugo skladišče solitra, so že gorela. Ko bi se tu ne bil ogenj ustavil, bil bi eksplodiral v tej shrambi solitar, zraven tega prostora pa se začenjajo skladišča za žveplo. Ako bi se bilo pa to vnelo, bi se vse, kar je v okolici, podušilo. Ker je to občinstvu znano, zato je vse precej občutilo strah, kakršnega ne morem popisati.

Kdo je kriv te nesreče? Ne besedice ne rečem, ali zamolčati ne morem več malomarnosti in nebržnosti nekdanjih političnih uradov in vlade, da je dopuščala ali prav za prav sama zidala tovarno za smodnik v obližji obljudenega mesta, da nakopičuje tako ogromne množine raztretilnih tvarin in to komaj dve sto korakov od mesta. Vojaški erar in politične oblasti delamo mi prebivalci odgovorne za nesreče na življenji in premoženji ter terjamo, da se store vender jedenkrat koraki, da bode prebivalstvo našega mesta brez skrbi in strahu pred vedno pretečo nam smodnikovo iskro. Zatorej proč s fabriko iz obližja mestnega.

Svojega poslanca g. dr. Poklukarja pa prosimo, da vlado interpeluje, kaj misli ukreniti, da se jednake nevarnosti za Kamnik jedenkrat za vselej odpravijo.

O včerajšnjem požaru v Kamniku povedal nam je gospod, ki je bil tudi sam na lici mesta, mnogo podrobnostij, ki živo spominjajo na „Zadnje dni Pompejske“. Ko se je zaznalo, da je v tovarni za smodnik začelo goreti, prevzel je nepopisen strah vse prebivalstvo, in bežalo je na vse strani, kamor je kdo mogel, kajti vsakdo je čutil da je nevarnost grozna, ker je v skladiščih 30 000 meterskih centov žvepla in ravno toliko solitra. Ljudje bežali so v Domžale, v Dob, največ pa v Mengeš, kjer je bil ves trg podoben velikemu šotorišču. V Kamniku ostali so le tisti, katere je dolžnost vezala, ki neso smeli proč. G. dekan, poklican, da je teško ranjenega delavca previdel z zakramenti za umirjoče, dal je od jednem vsem onim, ki so gasili, splošno odvezo. Gospod sodnik izpustil je iz zaporov jetnike, ki so se danes, razen jednega, že vsi vrnil. Prizori po mestu bili so jednaki kakor za zadnjega potresa na „Rivieri“, jedna bolna gospa se je na trgu zgrudila, druga je dobila popadke, jeden otrok je na begu umrl. Najbolj so se ljudje bali žvepla, kajti tolika množina bi podušila vse ljudi, daleč na okolu pa uničila vso vegetacijo. Zatorej čast in slava požarni brambi Kamniški in Domžalski, kakor tudi vsem, ki so pomagali udušiti požar in tako odvrniti grozno nesrečo! Vsi skazali so se prave junake, ki so zastavili lastno življenje, da so odvrnili nevarnost.

Domače stvari.

— (Iz državnega zbora) se nam piše: Velika zmešnjava vladala je minulo soboto v državnem zboru. Vse je bilo na nogah, vse je drvilo v gospodsko zbornico, kjer se je bila odločilna bitka mej Schmerlingovo stranko in prijatelji narodne enakopravnosti. Seveda, tudi žurnalisti in sodelavci „Reichsrathscorrespondenz“ bili so popolnem angažovani po tej zanimivi debati. Kako nemarno se je mej tem reporterski posel vršil v poslanski zbornici, vidi se najbolj iz nekega čudnega „quid pro quo“, ki se je pripetil baš na škodo slovenskemu poslancu. Prof. Šuklje nasvetoval je namreč v sobotni seji resolucijo v tem zmislu, naj se vlada takoj loti ureditve Krke, naj takoj ukrene potrebne korake ter kar hitro mogoče svoje nasvete o tej zadevi stavi državnemu zboru. Utemeljil jo je s prav toplimi besedami in po njem nasvetovana resolucija podpirala se je od cele desnice. A kaj so storili reporterski novinci na galerijah? Zamenjajoč dolensko „Belo cerkev“ (Weisskirch-en), ki se je imenovala v govoru, z gorenjsko „Belo pečjo“ (Weissenfelsom), raznesli so vest, da nasvetuje prof. Šuklje neke vodne zgradbe v Weissenfelsu!! Vest se je brzojavila po svetu, tudi uradna „Laibacher Zeitung“ jo je „frišno“ svojim čitateljem postavila na mizo, in tako je — hočeš nočeš — prof. Šuklje postal mahoma zagovornik ureditve belopeških hudournikov. Nadejamo se, da ta mala zmota ne bode škodovala po njem sproženemu projektu, kateremu so, kakor ču-

jemo, tudi vladni krogi precej naklonjeni. Sicer pa prijavimo tudi ta govor po stenografičnem zapisniku.

— (Pisateljskega podpornega društva) izlet v Škaručno bode, kakor smo že naznanili, v nedeljo dne 15. t. m. Društveniki in drugi prijatelji društva zberó se na južnem kolodvoru ter se odpeljejo s svojimi obitelji o 1/2 12. uri v Vižmarje in od ondot pojdejo peš v Škaručno. Zvečer se vrnejo v Ljubljano po železnici. K mnogobrojni udeležbi vabi se p. n. čestito občinstvo.

— (Šišenskih pevcev in čitalničnih članov potovanja v Kamnik) v nedeljo prične z odhodom iz Šiške točno ob 6. uri zjutraj. V Mengši pel bo mešani zbor pri sv. maši ob 10. uri. Iz Kamnika vrnejo se izletniki preko Jarš in Domžal ob 6. uri popoldne. Oglase za udeležbo vsprejema do sobote popoldne g. Štrukelj v Šiški in Fr. Drenik v Ljubljani.

— (Iz Zagreba) dohajajo vedno le nevesele vesti. Jedva je g. Tuškan dostal svojo 8 mesečno ječo, že se je pričela nova preiskava proti „nepoznatim“, ki so mu poklonili srebrno kupo in zlat prstan. Državno pravdnštvo zmatra to ovacijo kot pregrešek proti §. 305 kaz. zak. „odobravanje nepostavnih dejanj“. Gg. Fran Polnegović, Ivan Plohberger, dr. A. Starčević in Gregor Tuškan bili so večerj k sodnji pozvani, da kot priče povedó, kaj vedó o poklonjenih kupah. Sodišče povpraševalo je tudi o gospicah, ki so rečene predmete izročile.

— („Bosnische Post“) mora imeti svoj poseben koledar, kajti njena 36. številka izdala se je v 31. dan aprila, uvodni članek pa je z dne 3. maja!

— (Iz žrebani porotniki) za prihodeje porotno zasedanje v Ljubljani meseca junija: Glavni porotniki so gospodje: Bamberg Otomar, tiskar in knjigar; Brinšek Ivan, trgovec v Ilirski Bistrici; Črne Fran, hišni posestnik v Ljubljani; Čik Jakob, hišni posestnik v Ljubljani; Ditrih Anton, trgovec v Postojini; Draščik Anton, trgovec z lesom v Ljubljani; Galle Adolf, posestnik v Gorenji Šiški; vitez Gariboldi Anton, hišni posestnik v Ljubljani; Gestrin Ivan, hišni posestnik v Ljubljani; Grašek Jarnej, posestnik v Kamniku; Hoffman Viktor, deželni računski svetovalec v Ljubljani; Jerančič Ant., hišni posestnik v Ljubljani; Jevnikar E., kramar v Ljubljani; Kratnar Gregor, posestnik v Kamniku; Krenner Alojzij, posestnik v Škofjiloki; Mally Karl, tovarnar v Tržiči; Matjan Jakob, hišni posestnik in pek v Ljubljani; Mayer Mavricij, pivovar in posestnik v Kranji; Murnik Ivan, kupčijske zbornice tajnik v Ljubljani; Novak Ivan, posestnik v Notranjih Goricah; Obreza Dragotin, posestnik na Vrhniki; Omejec Ferko, dež. računski oficijal v Ljubljani; Peterca Fran, hišni posestnik v Ljubljani; Pogačnik Alojzij, trgovec v Cerknici; Primar Ivan, posestnik in minar v Zalogu; Remc Ivan, posestnik v Podsmereku; dr. Anton Rojc, odvetniški koncipijent v Ljubljani; Salmič Anton, posestnik v Postojini; Souvan Fr. Xav., veletržec v Ljubljani; Spalek Anton, poslovodja v Ljubljani; Spoljarič Avgust, trgovec v Ljubljani; Sešek Ivan, odvetniški koncipijent v Ljubljani; Trček Fran, trgovec v Ljubljani; Treven Fran, hišni posestnik v Ljubljani; Treven Anton, trgovec na Savi; Winkler Avgust, hišni posestnik v Ljubljani. Namestniki so gg: Ahlin Ivan, hišni posestnik; Avšič Jakob, zavarovalni uradnik; Jesenko Blaž, hišni posestnik; Karinger Karl, trgovec; Ojstriš Fran, hišni posestnik; Ravnikar Anton, hišni posestnik; Slova Fran, hišni posestnik; Sterle Srečko, hišni posestnik in Žagar Ivan, pekovski mojster, vsi v Ljubljani.

— (Vabilo k veselic), ki jo priredi Ilir. Bistriška-Trnovska čitalnica v nedeljo 15. maja t. l. v prid družbe sv. Cirila in Metoda v prostorih gosp. Ant. Jelovška. Spored: 1. „Mladini“, čveterospev — A. Hajdrih. 2. Poštena deklica. Šaloigra v 1 dejanji. 3. „Ilirija oživljena“, čveterospev — B. Ipa-vic. 4. Strup. Veseloigra v 1 dejanji. 5. „Brambovska“, zbor — A. Hribar. 6. Ples. Začetek ob 8. uri zvečer. Godba ciganov E. Seinel. Ustopnina za osobo 50 kr., za družino po 1 gld.

— (Vabilo) k obnemu zboru kmetijske podružnice na Krškem v nedeljo 15. t. m. v šolskem poslopi ob 3. uri popoldne. Dnevni red. 1. Volitev novega odbora. 2. Volitev zastopnika v občni zbor glavne družbe. 3. Govor o vinarstvu na Dolenskem. 4. Nasveti.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 12. maja. Včeraj zvečer razgrajalo več sto dijakov pred profesorja Maassen-a stanovanjem. Policija jih je razgnala, 5 zaprla. Danes ni juridičnih predavanj in zapretilo se je, da se juridična fakulteta zapre, ko bi se izgredi nadaljevali. Deputacija dijakov naznanila je rektorju sklep, da bodo dijaki sami skrbeli za red in preprečili demonstracije.

Beligrad 12. maja. Kraljica in kraljevič danes zjutraj odpotovala. Jutri prideta v Bukurest, kjer ostaneta dva dni.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192-33)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Darila za „Narodni Dom“:

Prenesek	16398	gl.	52	kr.
Gabrijel Jelovšek na Vrhniki	4	„	80	„
Vesela družba v Corgnale na pustni večer Volilo dne 20. avgusta v Ljubljani umrlega duhovnika gosp. Janeza Rekar-ja Josip Dogša, zastopnik banke „Slavije“ v Središču	5	„	89	„
Slavoj Jenko v Podgradu mesečne doneske od 1. januarja 1885 do 1. februarja 1887	25	„	—	„
Anton Marini, zastopnik banke „Slavije“ v Podravljah	—	„	36	„
Ivan Grabar, zastopnik banke „Slavije“ v Stebni	—	„	42	„
Makso Armid: V veseli družbi Ložanov v čitalnični restavraciji nabranih	4	„	01	„
Sabrano u jednom veselom privatnom društvu u „cukrpikalu“ u Zagrebu	3	„	60	„
Iz pušice „pri Kruljači“ v Šestodomih pri Dunaji	5	„	—	„
Domino-klub pri Franu Inocenti-ju v Postojni	6	„	—	„
Gospa Marija Starč v Kranji 1 cekin	5	„	85	„
Anton Förster ml.	20	„	—	„
Fran Dežman, bukvozev v Ljubljani	1	„	—	„
Čisti dohodek Frana Ondričkovega koncerta	40	„	60	„
Alojzij Sorč, zastopnik banke „Slavije“ v Bolci	—	„	48	„
Slovanski brat, ki želi, da se ne priobči njegovo ime	5	„	—	„
Anton Uršič, zastopnik banke „Slavije“ v St. Vidu	—	„	55	„
Slovenka, spominjajoča se v duhu slavnosti svojih hrvatsko-arbskih sester v čast Ivanu vit. Trnskemu	1	„	86	„
Skupaj	16528	gl.	94	kr.

Tujci:

11. maja.

Pri **Stomu**: Knez Auersperg s Češkega. — Dolešchal iz Vlasina. — Benedek, Kuma z Dunaja. — Tewela iz Prage. — Beran iz Zagreba. — Ortner, Stiglitz, Kulka, Klein z Dunaja. — Lövinger iz Vel Kaniže. — Leskovec iz Bistrice.
Pri **Maliči**: Kulinger, Klekner, Steigl, Fussenegger z Dunaja. — Glück iz Prage. — Dusbeck iz Budimpešte. — Lautner z Nemčije. — Petsche iz Starega trga. — Hochnik z Dunaja. — Haring iz Ljubljane. — Pfadenbauer z Dunaja. — Hertaus iz Trsta.
Pri **avstrijskem cesarju**: Lukman, Praprotnik, Jurgovič iz Kroke.
Pri **južnem kolodvoru**: Lute iz Monakovega. — Löw z Dunaja. — Lehki iz Celovca. — Bock z Moravskega. — Kohn iz Bonihata. — Nilesca z Gorenjskega.

Umrli so v Ljubljani:

10. maja: Anton Bele, hišni posestnik, 81 let, Lončarska steza št. 8, za starostjo. — Fran Kodele, delavčev sin, 1 1/2 mes., Kravja dolina št. 1, za jetiko.
11. maja: Janez Grandeli, pekov sin, 5 let, Rožne ulice št. 8, za vodenico. — Mihajla Jeločnik, črevljarjeva hči, 1 1/2 leta, Rožne ulice št. 39, za ošpicami.
V deželnej bolnici:
10. maja: Anton Škrabar, delavčev sin, 1 leto 3 mes., za jetiko. — Neža Jelenc, gostija, 57 let, za rakom.
11. maja: Marija Markels, mestna uboga, 84 let, za plućnico.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
11. maja.	7. zjutraj	736-30 mm.	15-0° C	sl. vzh.	d. jas.	5-90 mm.
	2. pop.	735-38 mm.	17-2° C	sl. zah.	d. jas.	
	9. zvečer	735-66 mm.	10-6° C	sl. zah.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 14-3°, za 1-2° nad normalom.

Dunajska borza

dne 12. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 81-45	gl. 81-35
Srebrna renta	82-60	82-30
Zlata renta	112-—	111-95
5% marena renta	97-05	97-05
Akcije narodne banke	876-—	876-—
Kreditne akcije	280-70	280-30
London	127-—	127-—
Srebro	—	—
Napol	10-05	10-05
C. kr. cekini	5-97	5-96
Nemške marke	62-27 1/2	62-30

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

	250 gld.	128 gld.	—	kr
4% državne srečke iz l. 1864	100	166	—	—
Državne srečke iz l. 1864	100	95	—	—
Ogerska zlata renta 4%	100	60	—	—
Ogerska papirna renta 5%	107	50	—	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	100 gld.	116	25	—
Dunava reg. srečke 5%	125	75	—	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	—	—	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	30	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 gld.	175	—	—
Kreditne srečke	10	18	—	—
Rudolfove srečke	120	103	—	—
Akcije anglo-avstr. banke	170 gld.	230	—	—
Tramway-društ. velj.	—	—	—	—

Naznanilo.

Slavnemu p. n. občinstvu uljudno naznanjam, da vsled prevaranja nesem prevzel kavarne št. 2 ter se ob enem zahvaljujem za obili obisk v kavarni v I. nadstropji.

S spoštovanjem
JOSIP KRAMAR,
kavarnar.

(358-2)

(347-3)

Št. 7924.

Razglas.

Ker sta bila dva tukajšnja konja dalje časa hudo smrkava in je mogoče, da so tudi drugi konji od njih nalezli to nevarno bolezen, naroča se vsem lastnikom konj, da nemudoma objavijo mestnemu magistratu, če pri katerem konji opazijo kako sumno znamenje. Ta bolezen, katera je včasih dolgo skrita, prikazuje se s tem, da se živali začne cediti iz nosnic ali da jej zateko podčeljustne zleze, ali da se v nosnicah spuščajo mali trdi mazulji.

Sumno je tudi, če konj jame težko sopsti, za-molklo pokašljevati in hujšati.

Kdor gosposki ne oznani o pravem času, da mu je živina zbolela za sumno ali očitno nalezljivo boleznijo, tega je po postavi z 29. dne februarja 1880 št. 35 drž. zak. kaznovati z zaporom do 2 mesecev ali globo do 300 gld.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 6. maja 1887.

Poletno stanovanje.

Hiša s šestimi sobami in kuhinjo se odda za poletno stanovanje. Sobe se oddajo skupno ali posamezno. Hiša leži pod Stolom, pol ure od Lesca, v prav lepem in zdravem kraju, zraven nove postaje Žironica, katera se bo odprla 1. junija. Bolj natanko se izve pri **Janezu Čop-u v Mostah**, p. Lesce, Gorenjsko. (355-2)

KMETOVALEC. (82-8)

Gospodarski list s podobami.

Št. VIII. tega najboljšega, največjega in najcenejšega slovenskega gospodarskega lista prinaša sledečo vsebino: Vzgojevanje visokodebelnatih češpelj in sliv sploh. — Perutnistvo. — Apnena moka na sadnem vrtu. — O gojenju mladih konj v hlevu. — Nekatero trave, priporočene za krmo. — Gospodarske novice. — Vprašanja in odgovori. — Uradne vesti c. kr. kmetijske družbe kranjske. — Inserati.

„KMETOVALEC“ izhaja v Ljubljani po dvakrat na mesec na celi polti ter stane za celo leto 2 gld.; gg. učitelji in šolske knjižnice dobijo ga za polovico naročnine.

INSERATI, priobčeni v „KMETOVALECU“, imajo najboljši uspeh, kajti list je razširjen posebno po deželi, zlasti pa v premožnejših kmetijskih krogih. Zelo priporočljiv je „KMETOVALEC“ za objavljanja pri nakupu ali prodaji gospodarskih pridelkov, izdelkov ali potrebščin.

Roks & Drops,
metinke (melisence)
in vse druge trgovinske
in fine sladčice
izdeluje
FRANC ŠUMI,
Kongresni trg št. 13 (pri Fischerji)
v Ljubljani. (292-2)

Slavnim požarnim stražam!

Ravnokar je izšel in ima na prodaj izdajatelj gospod

Ignacij Merher,
načelnik prostovoljne požarne straže v Dolenji vasi pri Ribnici,

Vadbeni pravilnik

za slovenske prostovoljne
požarne brambe.

Knjiga ima 64 strani ml. 8° in 3 podobe; obsega pa 1. Uvod. — 2. Kako se morajo ognjegasci vaditi; I. redne vaje, II. vaje z orodjem. — 3. Vaje z brizgalnicami. — 4. Kakšna naj bo shramba za gasilne pripravke. — 5. Znamke (Signale). — 6. Službeni red. — 7. Potrebne tiskovine. — 8. Postava od 15. septembra 1881 o požarni policiji in o gasilnih stražah. — 9. Podobe. (338-3)

Cena knjigi je 70 kr.

Podpisani naznanja p. n. gospódi in duhovščini, da ima v **Gorenjem Logotcu**

veliko zalogo mnogovrstnih dobrih vin,

n. pr. Dolenjca, Metličana, Hrvata in Terana. — Kupna cena ni (prenapeta) visoka. Naročbe se brezmučno izvršujejo. — Na mnoga naročila uljudno vabi

Danijel Predovič,
(301-3) **vinški trgovec v Gorenjem Logotcu.**

Zobozdravnik
A. SCHWEIGER,
stanujoč
v hotelu „pri Maliči“ (Stadt Wien),
II. nadstropje, sobe št. 23 in 24,
ordinira zjutraj od 1/2 10. ure do 1/2 1. ure,
popoldne 2. 5.
Ob nedeljah in praznikih samo dopoldne od 1/2 10. do 1. ure. (319-4)

Najboljša in najtrdnjša plomba, ki ne proužoči v zobeh nikakršnih bolečin, ter se po barvi ne razlikuje od zob. — Najnovejši in priznani najumetnejši načini izdelovanja čeljustij in posameznih zob
Navzoč zaradi kopelne sezone samo do junija.

Vožni listi za vožnjo po železnici in po morji v

AMERIKO
pri c. kr. konc. Anchor Line,
Dunaj, I., Kolowratring 4.

CACAO
in
ČOKOLADA
VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856-114)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.
Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.
VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,
c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

VIZITNICE
priporoča
NARODNA TISKARNA
v Ljubljani.

BRATA EBERL
prodajata najboljšo in najcenejšo
oljnate barve, lake in firneže
lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje
prstene in kemične barve in čopiče ter vse v
njijino stroko spadajoče blago. (87-71)
LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši **LJUBLJANA.** gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.